

Relicum Foemina

Sadık, üç yaşındaki kızının alınından vurulmasını izlerken acınası bir haykırış koparmaktan başka hiçbir şey yapamamıştı. Bu yüzden onu tekrar vurduklarında ve ondan sonraki seferlerde, odada bulunmayı reddetmişti.

İnsanlığın yarattığı en donanımlı uzay gemisinde, on dokuz yıl önce, ufak bir araştırmacı astronotlar ekibi dört yıl süren çetrefilli yolculuklarının ardından Europa'ya inmeyi başardı. Gezegenin buzlu sularında alglere benzeyen bir materyalle karşılaştılar. Uzaylı ve mucizevi bu organizm, planaryalardan katbekat üstün bir rejenerasyon yeteneğine sahip olmasının yanında hızlıca büyümesi sayesinde çabucak yayılabiliyordu. Europa'yı yaşanamaz hale getiren radyasyona karşı dirençliydi ve Dünya'nın, organizmaya yabancı ortamına getirildiğinde başka bir becerisini kanıtladı: Uyum sağlama adına kendi doğasını değiştirme, inanılmaz bir adaptasyon kabiliyeti.

Sadık'ın içinde olduğu takım, maddeden yararlanmak için ilginç bir yöntem bulmuştu. Maddeyi mekanik, beş sarmallı bir HBN'in (Hareketli Biyoyapay Nanoçip) iplerine dokumak ve Sadık'ın karısının rahmine yerleştirmek. İnsan görünümünde robotlar yaygın ve banaldı, görünüşleri dışında insanlarla ortak hiçbir özellikleri yoktu. İnsanlara benzer yaşamlara ya da haklara sahip değillerdi, evlerde ya da fabrikalarda çalışmak için tasarlanıyorlardı.

ReFA (Relicum Foemina) adındaki proje için çizilen yol farklıydı. Projenin amacı, olağanüstü fiziksel dayanıklılığın yanında insan zihninin ve deneyiminin karmaşıklığına sahip yapay bir canlı yaratmaktı. Yüzeyin ardında, bebeğin adının ima ettiği gibi, insanoğlunun yeryüzündeki saltanatına dair bir kalıntı yaratmak istiyorlardı. Bu kalıntı, insanlığın yeni Babil Kulesi olacaktı. Ölümcül bir kibre ve yakıcı bir hırsla sahiptiler. İlahi ellerle çizilmiş bir sınırı aşmakta, evrende var olan en muazzam eserle, insanla, yarışacak bir varlığı yaratmakta kararlıydılar. Çünkü bu varlığı yaratabilmeleri, kendi yüceliklerinin en büyük kanıtı olurdu.

Yıllar önce, projenin taslağını ellerine aldığı anda hislerinin terazisi bir tarafta korku, diğerinde heyecanla dengede idi. Bilime olan merakı ve kariyeri, her daim hayatındaki diğer endişelere ağır basan biri olduğundan dolayı tanıdık ve güvenli olan yolu seçmek, benzeri görülmemiş bir keşif ya da icat yapmak için atılan riskli adımların yanında alçakçaydı onun için. Projenin en önemli gönüllüleri ve öncülerinden biriydi. Europa'dan gelen uzaylı madde, insanlığın teknolojik harikaları, Sadık ve eşi Yasmin'den alınadan genetik materyal ve tüm bunların üstünde yapılan ayarlamalarla bir embriyo, ReFA doğmuştu. Büyüdüğünde edineceği kişilik özellikleri, öğrenme becerisi, fiziksel nitelikleri önceden oluşturulmuş ve özenle yaradılışına kodlanmıştı.

Programının önceden karar verilmiş doğası gereği, sürekli olarak yeni bilgi öğrenmeye açık ve dünyanın şiddetinden habersiz bir varlık olarak doğacaktı. Çoğunlukla normal bir kız çocuğuymuş gibi büyütülecek, araştırmacıların kızın

ailesine bağlanması umudunu ve robot değil de “Geliştirilmiş İnsan” ünvanını omuzlarında taşıyacaktı. Bunların hepsi çok katmanlı bir evcilik oyunuydu. Tek bir gerçek vardı: ReFA'nın biyolojisi bir insanla özdeş olacak şekilde tasarlanmamıştı ve asla da insana benzeyemezdi. Bilgileri daha hızlı ve doğru öğrenecek, matematiksel problemleri herhangi bir insandan çok daha hızlı hesaplayacaktı. Proje ekibinin en büyük beklentilerinden biri, ReFA'nın fikirleri eski yılların hor görülen yapay zekaları gibi çalıp uygulamak yerine yaratmasıydı. Arttırılmış rejenerasyon yeteneğiyle kritik yaraları saniyeler içinde onarabilecekti. Süregelen bazı kaynaklar ve düzenli kontrollerle ölümsüz bile olabilirdi ki ölümsüzlük göz önüne alınmasa bile insan ömrünü aşan bir aktivite süresi vardı. Bu özellik sayesinde, insanlığı geride bırakmış bir dünya ya da gezegende insan uygarlığının, evriminin ve egemenliğinin anısını tutacak, insanlığın attığı her adımı kaydedecekti. Kendini insan sanacak gelişmiş bir araçtı.

Ancak henüz deneyin ilk aşamasında bir komplikasyon ortaya çıktı. Plantasyonun üzerinden yirmi dört saat geçmeden bir değil, iki gelişim aşamasında organizmanın varlığı gözlemlendi. Öngörülemeyen bu gelişmenin haberiyle laboratuvar, kaosun ıslığıyla inledi. İki bebek, ikiz kız kardeşler. Kombinasyonun imkansız olması gerekiyordu. ReFA'nın olgunlaşmamış yaşam formunun bir kısmının, ana parçadan esrarengiz bir nedenle koptuğu ve iki parçanın da birbirlerinden bağımsız olarak iyileşerek iki farklı organizma yarattığı teorisi öne sürüldü. Bilimin soğuk ve hesaplı ellerinde bile işler nadiren beklendiği şekilde gerçekleşiyordu.

Doğduklarında, kızı Rana hemşirenin kollarında ağlarken ReFA'yı kucağına aldı. Bebeğin cildi, değerli taşlara benzer bir sertlikte ve soğuktu. Ağlamak yerine buruşuk gözlerle Sadık'a bakıyordu. Aniden kalbini içgüdüsel bir *yersizlik* duygusu kapladı. Yunan mitlerindeki zalim titan Kronos'un ilk çocuğunu tutup suratına baktığında böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Hükmettiği dünyanın sonunu getirmeye mahkum, yeni ve tehlikeli bir canlı yarattığını bildiği için mi açmıştı hürmetli çenesini ve yutmuştu bebeğini tek lokmada? Kader ve korkunun üstüne düşen gölgesini hissetmiş, koruma içgüdüleriyle mi işlemişti suçunu?

Sadık, kafasında yarışan bu düşüncelerle Rana'yı kollarına aldı. Küçük kızın yüzü ağlamaktan pembe ve ıslaktı. Koyu kahve, ince telli saçları odanın beyaz ve kişilsiz ışığında parlıyordu. Sıcaktı, minik bir güneş gibiydi. Sezgilerinin fısıltılarını yok sayarsa birbirlerinin kopyalarıydılar. Ama Rana, Sadık'a tamamen farklı bir efsaneyi hatırlatıyordu. Castor ve Pollux, biri yarı-tanrı diğeryse kırmızı kanlı, basit bir ölümlü olan ikiz kardeşler. ReFA bir şekilde insanlığından kalanı koparıp, tamamen başka bir varlığa mı kovalamıştı? Neredeyse ReFA'nın diğer bebeği etkilediğini düşündü, DNA'sını değiştirdiğini, gerçek bir virüs gibi. Ya da belki Rana, tüm bu işlemlerden kurtulmayı başarmış, onların gerçek kızlarıydı. Tabii ki, tüm bu açıklamalar gerçekten çok hayal ürünü olan saçmalıklardı.

Yürüyecek kadar büyüdüklerinde, Rana biraz huysuz ama nazik bir çocuktur. ReFA, programlandığı üzere, merakla dolu ve neşeli küçük bir kızdı. Günün her saatinde tamamen normal ve mutlu gözüküyordu. Ancak bekleğinden beri yürürken dengesini hiç kaybetmedi, sevimli bir sakarlıkla bardak kırmadı ya da bir kabustan uyanmadı. Tüm bunlara rağmen Sadık, kendini iki küçük kızın da üzerine titrerken buldu. Sonuçta, görevine nazaran, babalarıydı. İşte bu yüzden, ReFA'yı laboratuvar kontrollerinde yenilenme yeteneğini ölçmek adına vurduklarında, bir damla kanın akmasına ve her yaranın saniyeler içinde iyileşmesine rağmen süreci izleyemiyordu.

Bu düzenli kontrollerden biri bugüne planlanmıştı ve kızlarına, laboratuvardan önce onları parka götüreceğine söz vermişti. El ele, Sadık ve dokuz yaşındaki iki kızı arabaya bindiler. Rana, hep kontrollerden nefret etmişti çünkü küçük kızı ReFA'nın gösterdiği hiçbir özelliğe sahip olmadığından sürece başından beri dahil olamamıştı ve neden gitmeleri gerektiğini bile bilmiyordu.

Park, buldukları şehirde büyük miktarda yeşillığe sahip olan nadir bölgelerden biriydi. Arazinin sınırlarında bir gölet vardı, bir el aynasının yüzü gibi yuvarlak ve parlak. Gökyüzünün fırtınalı grisini ve etrafındaki ağaçların cıvılcıvılcı yeşilini harmanlıyordu. Kızlara, göleti çevreleyen çitin ardından yüzen ördekleri beslemeleri için bir parça ekmek uzattı.

Rana, çite yaslanmış, elindeki ekmeği sallayıp çeşitli sesler çıkararak kuşların ona doğru uçmasını sağlamaya çalışıyordu. Sadık, kızının boşa çabalarına gülerek banka attı kendini. Şimdiden sıcağın dolayısıyla ensesinde oluşan boncukları hissedebiliyordu. ReFA, kendi porsiyonundan çok daha etkili bir şekilde kurtuldu. Ekmeğini parçalara ayırıp ördeklere doğru attıktan sonra, babasının yanına doğru gelerek dudaklarında bir gülümsemeyle kız kardeşini izledi.

Birkaç dakika süren seyirciliğın ardından onun için alışılmadık derecede güvensiz bir tonla havaya bir sır fısıldadı. "Yalnız hissediyorum."

Sadık, kafasında çalan ufak alarm sesleriyle doğruldu. Hissetmek. Böyle bir cümleyi ReFA'dan duyduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Cidden yalnızlık hissedip bunu dile getirme ihtiyacı mı duymuştu, yoksa bu gerçek duygularından bağımsız, Sadık'ın henüz öngöremediğı bir amaçla ortaya atılmış bir söz müydü? Rana'nın böyle bir şey söylediğini duymuş, onu mu kopyalıyordu yoksa?

Yüzünü babacan bir ifade almaya zorlayarak küçük kızın koluna dokundu, "Tabii ki yalnız değilsin. Biz her zaman senin için buradayız. Neden böyle hissettin bakalım?" Gülümsedi ve ReFA'nın gözlerine bakmak için çömeldi.

Kızın yüzünden çıkarılacak hiçbir ifade yoktu. Gözleri kahverengi, metal bir perdeyi andırıyordu. Böyle hissetmemesi, böyle bir ifade takınmaması gerekiyordu. Sadık, ReFA'nın ailesini "sevmek" için programlandığını biliyordu. Ama bir oyunda numara yaptığını bilmeseydin, yalanlar gerçek olmaz mıydı? Gülümseseydin, neden mutlu olduğunu bilmeden, bu gülümseme gerçek değil miydi? ReFA, öz farkındalığa

sahip miydi ki? Kendi varoluşunun doğasını biliyor muydu? Eğer öyleyse, bu deneyin bir şekilde başarılı olduğunu gösterirdi. ReFA'nın, araştırma ekibinin üyelerinin tahmin edebileceğinden daha canlı ve daha insansı olduğunu. Çünkü şüphe, yaşama ait bir duyguydu. Varoluş merakı, insana aitti.

ReFA, tekrar Rana'ya çevirdi bakışlarını. "Çünkü bir soydaşım yok." Yaşından büyük bir konuşma şekli olmuştu her zaman, "Sen... Olayları benimle aynı şekilde görmüyorsun. Kendi kumaşından, küçük birinin etrafta sendelemesi nasıl bir şey? Nasıl bir şey... Baba olmak?"

Sadık, küçük kızı dinlerken taşların yerine oturmasıyla sakinleşti. Demek sorun buydu. ReFA'nın koduna göre meraklı ve uyum sağlamaya çalışan bir birey olmak doğasında vardı. İnsan olma arzusu önemli bir parçası olarak işlenmişti ona. Fakat, ReFA'nın ileride kendi çocukları olması imkansızdı. Sadık ve Yasmin'i incelerken insan deneyimini tamamen yaşamak için bir aile kurmanın şart olduğu sonucuna varmış, kendi durumunu bir kusur olarak görmüş ve sorusu buradan gelmiş olmalıydı.

"Sen ve Rana hayatımı güzelleştiriyorsunuz ama herkes ebeveyn olmak istemez. Bu mutluluklarının ya da sevgi dolu bir hayatın önünde değil." Ördeklerden biri bağırdı, çatlak ve çirkin. Güneş, o turuncu dev, kollarını açmış toprağı kucaklamak üzereydi. Rana, hopyalarak çitin üstüne çıkmaya çalışıyordu ve çoktan kontrollere geç kalmışlardı.

"Onu seviyorsun ve anlıyorsun. Ben de böyle bir bağ isterdim."

"Canım, seni de seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi? Zaten bu bağa sahipsin. Yoksa bizi sevmiyor musun?" Evet demesi gerekiyordu, otomatik bir cevap, doğduğu andan beri şartlandırılmış bir söz. Dilinin ucunda...

"Şuradaki ördeklere duyduğun sevgi karına duyduğunla aynı mı? Çocuklarına duyduğun sevgiyle?" Sorusunu cevaplamak üzereyken, çocuk bir anda fırladı. Gölet sınırları hizasında, rüzgarla birlikte koşuyordu. Rana, arkasını dönüp yere atladı.

"Refa! Nereye gidiyorsun?" Sadık, Rana'nın ikizinin peşinden koşmasını kızı ceketinden tutarak engelledi. Kızına beklemesini söyleyerek, kendine düşünme fırsatı vermeden ReFA'nın peşinden koştu. Uzun zamandır koşmamıştı.

Kız, kasıtlı olarak yavaştı, saçları ileri geri antik bir saatin sarkacı gibi sallanıyordu. Sonunda durduğunda, Sadık hemen arkasında kendini yorgun ve biraz kızgın buldu. Derin nefesler vererek ellerini dizlerine dayadı. ReFA'yı neredeyse göletin diğer tarafına kadar takip etmiş olmalıydı ve koşarken neredeyse bir ağaca çarpmak biraz gururunu kırmıştı. Küçük kızın yüzündeki ifade, bir kez daha, acı verici derecede ilgisizdi.

"Refa-" Ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu çünkü kızın ne yapacağını ya da amacını anlamış değildi. Bu bir çeşit hataysa sistemin kendini düzeltmesi için direkt davranmak en iyi seçenektir. "Böyle bir şey... yapmaman gerekiyordu."

Hafifçe başını kaldırırken söylediği sözler boğazına dizildi. Küçük kızın derisi kaynayan süt gibi fokurdayıp baloncuklandı. Sadık, yüzünün solduğunu, yutkunmadığını hissetti. Gördüğü görüntüyü beyni kabul etmiyordu. Bacakları koşma isteğiyle titriyordu ama olduğu yere saplanmış gibiydi. Bir ceset gibi kaskatı kesilmişti. Küçük kız görüntüsü varlığın yüzünden iri damlalarla eridi ve köpükler bedeninin diğer tarafına yayılırken tüm bedeni sağa sola, anormal bir dalga halinde sallandı. Fokurdayan kargaşa, bir et fırtınası halinde üstüne yürüdü ve adamın boyuna gelene dek yukarıya tırmandı.

Ardından, süngerimsi hale gelen yüz ufak tepecikler ve ileri uzanan minik deri ağlarıyla yeni fiziksel özellikler aldı. Ölü, kahverengi saç telleri çimin üstünde uzanırken yarattığı kafasından yeni, siyah teller büyüdü. Sadık, felç edici bir korkuyla canlının dış görünüşünü kopyaladığını fark etti. Kendini, Sadık şekilli bir kile yoğurduğunu.

Büyük bir süratle ileri atıldı, adam kağıttan yapılmış gibi Sadık'ın gövdesini eliyle deldi. Sadık, ağzından fıskırıp çenesinden damlayan kanı ve göz kenarlarının yanındaki çizgilerde toplanan yaşları hissedebiliyor, acıdan dolayı etrafı bulanık görüyordu. Dizleri çime vurdu. Bu imkansız bir durumdu. ReFA, suç işlemesi imkansız, şiddet kavramına yabancı olarak tasarlanmıştı. Ama adamın gövdesinin ortasındaki delik ve kızın geri çekilirken gösterdiği sakinlik, inandığı kuralların aksini kanıtlıyordu.

ReFA, Sadık'ın burnunun toprağa çarpmasını izlerken mırıldandı. "Yapmamam gereken şeyler..." Şu anki formunun tıpkısı olan bedeni göle tekmeledi. "Sanırım bu onlardan biri. Ama nasıl insan olup, zararsız olabilirsiniz ki? Şiddet, sizin kemiklerinde var. Ben sadece replikanım."

Sadık'ın arabada her zaman yedek kıyafetler bulundurduğunu biliyordu. Laboratuvara giden yolsa beynine kazınmıştı. Bir süre sonra, Rana'yı bankta kıvrılmış beklerken bulmuş, küçük kızın kardeşinin nerede olduğuna dair sorularına rağmen Rana'yı çok geçmeden arabanın arka koltuğuna taşımıştı. Laboratuvara kolayca girdiler.

Kontrollerinden ilkinde, onu vurduklarında Sadık'ın ne hissettiğini her daim merak etmişti. Bu seferki kontrolü izlerken, çalışanın silahı kavrarken takındığı umursamaz duruşunu, o gün Sadık'ın büyük ihtimalle hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Sadece büyük, kocaman, dipsiz kuyu gibi bir boşluğu. Rana da pek bir şey hissetmemiş olmalıydı çünkü kanlı gösteriyi izleyen laboratuvar çalışanın aksine çığlık bile atamamıştı.